

вика въ училище майкитѣ. И дветѣ отидоха да чуятъ, какво ще каже той.

Лѣкарътъ бѣше вече дезинфекциралъ училището.

Прѣскачката стоеше до вратата и прѣскаше всѣка жена съ карболова вода, за да я обеззарази. Напрѣскаха и Ваньовата баба, и майка имъ.

Лѣкарътъ събра въ голѣмата стая всички и ги научи, какъ да предпазватъ децата и себе си отъ зараза. Забрани да отиватъ, кждето има болни. Нареди по-леко болнитѣ да бждатъ носени за прегледъ въ училището.

Така мина около единъ месецъ. Защото се пазѣха, Ваньо и Пешо не се разболѣха. А и болестъта бѣше вече почнала да загасва въ село.

Слънцето се засили. Раззелениха се буйни посѣви. Съживи се селото. Припнаха весели, здрави дечица по улици и мегдани.

Лѣкарътъ каза, че училището вече може да се отвори. Пригответи се и той да си отиде.

Събраха се кметътъ, селянитѣ и майкитѣ да го изпратятъ. Накрай селото пѣкъ бѣха ученицитѣ съ учителитѣ. Дадоха му новия кабриолетъ на дѣдо Димо, съ хубавитѣ черни коне, да го отведе въ града.

Всички му благодариха, че спасилъ децата отъ страшната болестъ. Ученицитѣ му цѣлуваха ржка като на баща.

Следъ два дни училището отново бѣ огласено отъ веселитѣ жизнерадостни ученици на Тополово. Далече наоколо се носѣха пѣсни, смѣхове и виковете.

Ваньо и Пешо бѣха между тѣхъ и не усѣщаха какъ минава времето.

Само Караманчо, останалъ самъ, безъ другаръ, умиленъ се разхождаше изъ двора и често поглеждаше къмъ пжтната врата, кога ще се зададе Ваньо.

Хр. Цанковъ-Дерижанъ